

Bez grosza w New Yorku

Jak amerykański malarz wygrał zakład

Znany amerykański artysta-malarz Frank Haas założył się ze swoimi przyjaciółmi, że da sobie radę i przeżyje w New Yorku miesiąc nie posiadając ani jednego centa w kieszeni. Zakład był niewielki, gdyż chodziło tylko o sumę 100 dolarów, niemniej jednak ciekawe było, jak można było sobie dać radę w tak olbrzymim mieście, nie posiadając grosza. Dn. 1 czerwca Frank Haas miał rozpocząć swoje życie bezdomności włości. Tegoż dnia w obecności swoich kolegów przebrał się w wypożyczone odzież, składające się z welwetowych spodni robotniczych, podartych butów, oliwkowej płóciennej koszuli i zniszczonej czapki, którą zawadliwie włożył na bakier. Frank Haas wsunął ręce do pustych kieszeni, w których nie było ani centa.

Tak więc słynny malarz rozpoczął swoje życie włości. Wrażenia swoje i przeżycia po ukończeniu wędrowki opublikował. Jak się okazuje, nawet w takim wielkim mieście, jak New York, może sobie człowiek bez pieniędzy poradzić i jako tako przeżyć przez miesiąc.

Przedewszystkiem więc od razu pierwszego dnia, kiedy tylko nasz malarz poczuł głód, udał się o przedziej do stacji Armii Zbawienia, gdzie otrzymał obiad. Następnie udał się w poszukiwaniu chociaż paru groszy na zapłacenie noclegu. Nie jest to tak łatwo zdobyć w ciągu paru godzin chociaż jednego centa.

JAK SIĘ ZDOBYWA 5 CENTÓW?

Wędruje po mieście Frank Haas szukał jakiegokolwiek sposobu,

któryby dał mu możliwość uzyskania choćby najmniejszej sumy. Nie było to zbyt łatwe. O zarobku nie było mowy. Ale przystając przy automatach telefonicznych zauważył, że niektórzy z telefonujących są bardzo zdenerwowani i spieszą się i wobec tego istnieje prawdopodobieństwo, że poszukując drobnych w portmonetkach, mogą czasem upuścić jakiś grosz na ziemię i nie zauważyć tego. Wobec tego postanowił poświecić się zajęciu śledzenia telefonujących i po paru godzinach oczekiwania i czuwania oraz asystowania przy przesłaniu połączeniach telefonicznych, udało mu się znaleźć w budce telefonicznej po ukończeniu rozmowy przez pewnego pana, monetę niklową 5-centową, którą widocznie rozłargniony jegośność wyrzucił niechcący z portmonetki. To był cały „zarobek” pierwszego dnia spędzonego przez Franka Haasa w N. Yorku. Chcąc zaoszczędzić z takim trudem zdobytą sumę, postanowił nie wydawać jej na nocleg, lecz zachować na dzień następny, jako żelazny kapitał. Wobec tego udał się do parku publicznego i tam ułożył się na ławce, chcąc w ten sposób bezpłatnie spędzić noc. Z marzeń cennych wyrwało go uderzenie gumową pałką. Nad nim stał policjant, który oświadczył, że spanie na ławkach jest surowo wzbronione. Wobec tego Frank Haas zaszły się w głąb parku i tam usnął prosto na ziemi pod rozłożystym rododendronem.

JAK SIĘ ZARABIA 25 CENTÓW?

Zasypiając, układał sobie plan

na dzień następny. Skoro świt miał się udać na stację kolejki podziemnej i tam zająć się sprzedażą gazet. Już o godz. 5-ej rano dźwigał wielką pakę dzienników i rozprzedawał je do godziny 8-ej, zarabiając w ten sposób sumę 25 centów. Był to zarobek dosyć poważny, chociaż sprzedawał na terytorium, które właściwie było okupowane przez całą bandę sprdawców. Tego dnia spożył obiad znów za darmo w kuchni misyjnej, gdzie szczęśliwym trafem udało mu się zdobyć pracę.

JAK SIĘ ZARABIA 50 CENTÓW?

W tejsze więc misji dobroczynnej otrzymał akurat telefonicznie zapotrzebowanie na sześciu silnych ludzi, do przeniesienia fortepianu. Jednym z tych sześciu szczęśliwców był właśnie malarz Frank Haas. Za pracę tę otrzymał honorarium w wysokości 50 centów. Podczas przenoszenia fortepianu, zapoznał się z jednym ze swoich współtowarzyszy pracy, który obiecał mu wskazać niedrogi nocleg. Skorzystał więc z zaoferowanej pomocy i udał się do owego hotelu nędzarzy, gdzie miejsce na pryczę kosztowało 3 centy. Tam oczywiście pełno już było nieszczęśliwych bezdomnych, którzy za tę minimalną cenę otrzymywali na jedną noc dach nad głową.

ZWIEKSZONE ZAROBKI

Następne trzy dni swojej włości po New Yorku spędzał malarz w ten sposób, że rano sprzedawał gazety na dworcu kolejki podziemnej, po południu zaś zajmował swoje stanowisko „junk-senta” przy automatach telefonicznych, oczekując na spieszących się i rozłargnionych rozmów gubiących drobne monety. Podczas obiadu w restauracji, w której posiłek kosztował zaledwie parę centów (była to jadalnia, w której wszyscy nędzarze za bardzo drobne sumy otrzymywali gorącą zupę) poznał się z rawnym, również bezdomnym włóczęgą. Był to człowiek niezwykle poczyty, gdyż widząc, że malarz rozpoczyna dopiero swoją wędrowkę bezrobotnego i bezdomnego, zaproponował mu swoją pomoc. Ponieważ Frank Haas przedstawił mu się jako poczytujący malarz, jego nowy znajomy zaproponował mu „fifty-fifty”, co znaczy spółkę. Spółka polegała na tem, że pewne podjęte przedsięwzięcie samochodu dowoził poszukiwało malarzy, którzy przemalowaliby cyfry i monogramy na samochodach. W tym wypadku najważniejszą rzeczą był kapitał zakładowy, czyli suma, którą należało wyłożyć na

kupno pędzla i farby. Te narzędzia pracy zakupione zostały z zarobionych przy sprzedaży gazet oraz ze znalezionych przy automatach centów. Praca szła składowo i po paru dniach Frank Haas stał się posiadaczem dużej sumy siedmiu dolarów. Niestety, okazało się, że w tym zakresie panuje szalona konkurencja i że istnieje w Nowym Yorku stowarzyszenie bezrobotnych malarzy, które zmonopolizowało to malarstwo automobilowe i wobec tego jednostki niezrzeszone, jeśli nie ustępują dobrowolnie z pola pracy, zostają poprostu obite i wyrzucone. Tak więc musiał malarz Frank Haas zrezygnować z malowania automobilów.

HANDLARZ KRWIĄ

Pozbawiony zarobku Frank Haas szukał w dalszym ciągu zarobku. Były to zarobki dorywcze. Sprzedawał gazety i programy zawodów sportowych. Pewnego dnia udało mu się znaleźć zaginionego pieska, za którego odprawienie dostał większą sumę 10 dolarów. Wkrótce jednak zaczęło mu się powodzić gorzej i pewnego dnia, kiedy dowiedział się, że jeden ze szpitali nowojorskich poszukuje człowieka, któryby ofiarował swoją krew do transfuzji, zgłosił się tam copędzej i ponieważ cieszył się dobrym zdrowiem, handlował swoją krwią. To przynosiło mu niezłe zarobki i w ten sposób dotrwał do końca miesiąca, zarabiając 25 dolarów. Wygrał wreszcie swój zakład. A jednocześnie przekonał się, jak ciężkie i okrutne jest życie człowieka, który znajduje się w wielkim mieście bez grosza w kieszeni.

W obronie zapachu

Kuł pięknych woni

Powstało w Londynie towarzystwo posiadające bardzo wielu członków, t. zw. „Smell Society”, które ma na celu popieranie kultu pięknych woni, a dążenie do usuwania z miast zapachów przykrych, trudnych do zniesienia. W wydanej ulotce członkowie stowarzyszenia oświadczają, że jeśli dąży się do usunięcia z miast hałasu, który razi słuch oraz do ograniczenia zbyt jaskrawych światel, które źle działają na wzrok, w tym samym stopniu trzeba dbać i o zmyś powonienia, który narażony jest na nie-miłe emocje, wskutek panującego w mieście zaduchu. Stowarzyszenie to podjęło więc akcję, mającą na celu usuwanie z miasta przykrych woniających śmietników, u-

ła samą myślą o samotności i, ujrawszy się zdaleka, szepczą do siebie:

— Patrzcie i ten tu jest, a cóż za skądanie, no ale to nie szkodzi, będzie szesnasty do bridge'a.

— Ach i pan tu, w tych stro-nach? — mówią, poszukujące od-poczynku panie — wobec tego przyjdzie pan dziś na dancing na-moło.

Zdezorientowani znajomi snu-ją się po rybackiej wiosce w po-szukiwaniu jakichś „morskich” wrażeń. Przylapują ich często na posunięciach conajmniej nieopa-trzonych. Staryszkowie przebie-rają się w stroje dziecięce, w fry-musne czapeczki z fontaziem, ba-bunie przechadzają się po mi-asteczku w strojach marynarzy. Pewnego znajomego proboszcza przyłapałem wystrojonego w krótkie błękitne combinaison oraz turecki czerwony fez. Wielbny udał, że mnie nie widzi.

Nie mogąc ustalić właściwego sensu wyjeżdżania nad morze, po-stanowiłem uspokoić sumienie jed-nym zdaniem:

— Przyjeżdża się tu dla odpo-czynku! Tak, proszę państwa, nerwy! Nic tak nie wpływa koja-co na nerwy jak jednostajny łągo-dny szum morza.

Sugestywne to zdanie powta-rzam sobie, każdego ranka, gdy rozkołysany na nietrzeźwych no-gach wracam z hucznego dancin-gu do rybackiej izdebki.

— Nic tak nie uspokaja ner-wów, jak morze — morze wypitej kawy, wódek i likierów.

Wyjazdy nad morze mają jed-ną jedyną zaletę. Późniejszy te-mat do narracji. Zimą siedząc przy kuflu piwa u Trzaski w Za-kopanem można nizać dowoli błękitną nie wspomnień:

— Tak, proszę państwa, sta-wało nas do konkursu pływackie-go dwudziestu niedużo. Trasa Hel — Gdynia, nie było co. No, i udało mi się przepłynąć szczęśli-wie.

Albo:

— Nigdzie się tak dobrze nie nurkuje jak w morzu. Wiecie pań-stwo, że udawało mi się osiągnąć głębokość 20 — 30 metrów! Sam w to z trudnością uwierzyłem.

Piękne opowiadania można roz-wijać później w Zakopanem wśród zdumionych narciarzy.

Albo to później, w zimie. Trzeba jeszcze trochę poczekać.

Jur.

Nie wolno mówić o zdradzie małżeńskiej w radio angielskim

British Broadcasting Company zakomunikowało wszystkim swoim speakerom 10 zakazów, do których pod grozą utraty pracy mają się stosować. A więc angielskim speakerom zabronione jest podczas wygłaszania programów radiowych: 1) wymienianie poza-działem ogłoszeń jakichś firm handlowych, 2) krytykowanie o-sobistości politycznych, 3) wyma-

wianie słów niemoralnych, 4) ro-bienie najmniejszych aluzji na te-mat ułomności ludzkiej, jak np. ślepoty, głuchoty, jakanie się, 5) pochwalanie pijaństwa, 6) atako-wanie religii i spirytyzmu, 7) mówienie o niewierności małżeń-skiej, 8) mówienie o nieuleczal-nych chorobach, 9) zło wyrażanie się o Chińczykach, 10) zło wy-różnianie się o murzynach.

36 milionów pasażerów w jednym miesiącu

W sprawozdaniu dyrekcji berlińskich żelazniczniczych kole-jo-dojazdowych za miesiąc czerwiec podana jest również liczba pasa-żerów, których koleje te przewo-ziły w miesiącu sprawozdawczym.

Okazuje się, że w ciągu tego je-dnego miesiąca przewieziono nie-mniej, jak 36 milionów pasa-żerów. W ciągu tego samego mie-siaca roku ubiegłego przewiezio-no 32 miliony pasażerów.

Antoni Marczyński

136

Zemsta Hindusa

Powieść egzotyczna

Zatrzymawszy karawanę, łowczy zapytał Bahadur, którego lamparta ma wypuścić na to stado. On proponowałby „Siraję”, bo ten jest najlepiej ułożony i napewno nie poszarpie skóry czar-nego kozła.

— Nie, — wtrącił Dewadatta, — „Siraj” jest zbyt ociężały, ko-ziel gotów mu uciec zwłaszcza, że do dżungli tak blisko. Już ra-czej „Piorun”.

Od ich stanowiska do ściany lasu było blisko siedemset kro-ków, a dokładnie w połowie tej przestrzeni pasto się upatrzone stado. Narada nad wyborem lamparta trwała dłuższą chwilę, aż przerwało ją naiwne zapytanie sabwasa, który w tego rodzaju ło-wach brał udział po raz pierwszy:

— A czemu nie chcecie wypuścić wszystkich lampartów naraz?

— Świetna myśl! — rzekł Bahadur, ku niezadowoleniu łow-czego, który chciał kolejno zaprezentować swoich pupilów, jak praktykuje się zawsze. — Takich igrzysk nawet jeszcze ja nie widziałem.

— Więc puścić wszystkie naraz?

— Tak!

Dojeżdżając z koni, weszli na wozy i każdy ustawił się przy swojej klatce. Jak na komendę podnieśli płachty po pra-wej stronie wozów tak, aby lamparty miały widok jedynie na tę część stepu, która przyszykała do dżungli i by mogły dostrzec sta-do. Dostrzegły je ale nie zaraz, pierw musiały oswoić oczy ze światłem, gdyż dotychczas w klatkach panował półmrok.

Zosia wychyliła się trochę, bowiem ciekawość wzięła górę nad

odrazą, jaką żywiła do wszelkiego rodzaju łowów. Znajdowała się obok wozu, na którym stały klatki lampartów noszących imiona: „Nadzi” i „Giara”. Pierwszy rodowity birmańczyk był ceglasto rudy; drugi, złapany w Himalajach, miał włos znacznie jaśniejszy i dłuższy. Zresztą nie różniły się wcale; obydwaj przypominały bu-dową ciała bardzo wysokiego psa, któremu natura dała przez ja-kieś kaprysy mały, okrągły, koci łeb, obydwaj były nakrapiane czar-nymi centkami gęściej, niż pantera, obydwaj miały na karku i mię-dzy łopatkami coś w rodzaju grzywy, której zawdzięczają swoją nazwę w zoologii: Felis jubata.

— Już je spostrzęgl!

Żółtowny „Giara” nagle zeszytniał, sierść najeżyła mu się groźnie z oczu strzelały skry. Dojeżdżając szybkim ruchem pod-niósł prawe drzewiczki klatki. Lampart postąpił naprzód o krok, wychylił łeb, sprężył się zeskoczył z wozu i w olbrzymich susach pognął w stronę stada. W pięć sekund później wypadł z swojej klatki „Nadzi”, potem „Siraj” i cztery inne lamparty, a najpóź-niej ujrzał przyszyk do zdobyc chudy „Piorun”.

Narazie widok był przepiękny i zaśluziwał na nazwę lampar-cich wyścigów. Osem długonogich kotów z chyżością pociągu po-spiesznego pędziło w tym samym kierunku poprzez step. Trawa była miejscami tak wysoka, że ten, czy ów czworonożny zawodnik zniknął w niej, lecz na krótko; po chwili wynurzał się i znowu pruł zieloną toń stepu, podskakując, nieczem motorówka mknąca po sfalowanym morzu.

— Oneby jaskółka prześcignąć! — zawołał sabwas Paza-Xieng.

— Tego nie wiem, — odparł Bahadur, — ale ręczę, że najlepszy koń, ani najszybsza antylopa nie ujdzie pościgu lamparta.

— „Piorun” mija „Siraję”! — krzyknął Dewadatta. — A mó-wiłem, mówiłem!

Najwyżej sto kroków dzieliło pędzącego na czele „Giara” od stada, kiedy antylopy spostrzegły

do ucieczki, ale bynajmniej nie w rozpysce. Przeciwnie, rozpro-szone dotychczas stado w pełnym biegu zaczęło się skupiać, aż zbiło się w zwartą gromadkę, przyczem lanie wzięły kozły w śro-dek, jakby pragnęły je zasłonić własnymi ciałami. Czarny, broda-ty kozieł, wysforowawszy się naprzód o kilkanaście kroków, skre-cił w lewo, na wschód, za nim całe stado. Lamparty uczyniły to samo.

— „Piorun” mija „Nadzi”!

Wynik pościgu był zgóry przesądzony niestety. Z zatrważającą szybkością kurezyta się przestrzeń pomiędzy lampartami, a ucie-kającymi antylopami, zwłaszcza najmłodszymi, które zaczęły po-zostawać w tyle.

— „Giara” dopędza ostatnią!

Owszem, dopędził marudera, przewrócił go samym impetem, lecz nie zatrzymał się w biegu dla tak marnej zdobyczy i mknął dalej z wzrokiem wbitym w czarnego kozła. Inne koty były mniej wybredne. „Nadzi” upatrzył sobie najmniejszego kozła, wygodny „Siraj” poprzestał na łani, dalsze cztery lamparty postąpiły podob-nie i wśród śmiertelnej ciszy rozległo się żałosne beczenie mordo-wanych ofiar. Pogoni zmniejszyła się o sześć lampartów, stado o sześć sztuk, pozostałe rozbiegły się na wszystkie strony. Tylko wódz rozbitego stada zmykał dalej w tym samym kierunku ściga-ny przez dwa najlepsze lamparty.

— „Giara” go dostanie, idę o zakład, — rzekł Niszi.

Łowczy był innego zdania. W górzystym terenie „Giara” trium-fowałby napewno, lecz na takiej równinie jego przydługie zadnie nogi są mu raczej przeszkodą i dlatego należy przypuszczać, że zwycięży „Piorun”.

— Albo żaden, — odezwał się Bahadur, — te krzaki, widzicie? Awangarde dżungli tworzyły kępy krzaków tu i ówdzie rozlane po stepie, a kozioł biegł właśnie ku największemu skupisku krze-wów. Niebawem zniknął z oczu widzom, a za nim obydwaj lam-party.

(D. c. n.)

REDAKCJA: Warszawa, Nowy Świat 22. Telefony 6.66.99 (sekretariat, dodatkowy red. naczelny); 6.66.62 (dział polityczny i ekonomiczny); 6.66.63 (dział miejski i liter.-art.); 6.66.54 (miejsczynastowy). Sekre-tarz redakcji przyjmuje interesantów codziennie z wyjątkiem niedzieli i świąt w godz. 12—13.

ADMINISTRACJA: Warszawa, Zgoda 1. Telefony: Administracja i Z rząd 691 64; Prenumerata 691 66. Wydział ogłoszeń 691 56. Skrzynka pocztowa 745. Adres telegraficzny: — A B C Warszawa. Konto P. K. O. Nr. 13550.

PRZEDRUKOWAŁ: Kalisz, Aleja Józefiny 11, tel. 209; Piotrków Trybunalski, Stowackiego 9, tel. 59; Włocławek, Cypkanka 26, tel. 136.

PRENUMERATA: miesięczna (z dośrodkowaniem do domu) i zamiejscowa zł. 2.30 miesięcznie; wraz z dziełami Sienkiewicza zł. 3.30 miesięcznie.

Ceny ogłoszeń: za miejsce wysokości 1 milimetra przez szerokość jednej szpal-ty (na wszystkich stronach po 6 szpal): na 1-ej stronie — 1 zł, w tekście (wśród artykułów) — 70 gr., w reklamach (wśród ogłoszeń) — 60 gr., na ostatniej stronie — 60 gr. Notatki reklamowe — 1 zł. Komunikaty (specjalne) — 1.50 zł., lekarskie — 30 gr. Nekrologia po 30 gr. Drobne po 20 gr. za wyraz, duże litery w ogłoszeniach „drobnych” liczy się za oddzielne wyrazy, a tusty druk — podwójnie. Notatki reklamowe oznaczają się cyfrą (N.), a komunikaty specjalne — (Kom.). Za terminy druku ogłoszenia Administracja nie odpowiada.

Wydział ogłoszeń: Zgoda 1, te 691 56 — biuro czynne od godz. 9 rano do 6 wiecz.

Kierownik: Tadeusz Ucieczyński.